

har klaget over, at Prisen var for høj, naar man opsummerede, hvad alle Nummerne tilsammen kostede, skjøndt ethvert enkelt Nummers Ansættelse til 1 Skilling ikke i og for sig syntes at være for meget. Jeg skal i saa Henseende blot bemærke, at der dog er en Grændse, under hvilken man ikke kan gaae, idet det nemlig ikke kan fordres, at Rigsdagen skal betale Penge til, for at Noget skal modtage et Exemplar af Rigsdagstidenden. Man kan fordre, at alle med Redactionen, Correcturen, Sætningen osv. forbundne Omkostninger udredes af Rigsdagen, men man kan, forekommer det mig, ikke med Billighed fordre, at der til lige skal betales Noget til for ethvert nyt Exemplar, der sættes i Omløb. De Poster, der saaledes ligefrem blive fradragne det Beløb, som betales for et Nummer, er for det Første Betalingen for Papiret, idet nemlig ethvert Exemplar fordrer nyt Papir, dernæst Udgiften ikke for Sætningen, men for den forøgede Trykning, idet nemlig Bogtrykkeren, ifølge den med ham oprettede Contract, for hvert Antal af 500 Exemplarer, der overstrider det oprindelig fastsatte, ikke meget store Dplag, skal have en Betaling af 1 Rbd. 1 Mk. 8 Sk., hvilket for hvert Nummer gjør en Forøgelse af $\frac{1}{4}$ Skilling, og en delig Distributionsomkostninger — om Postgebyret taler jeg ikke. — Alene disse 3 af mig nævnte Poster udgjøre tilsammen paa det Nærmeste, paa en overordentlig ringe Brøk nær — den ene Post andrager nemlig lidt over $\frac{1}{2}$ Sk., den anden $\frac{1}{4}$ Sk., og den tredie noget over $\frac{1}{12}$ Sk. — et Beløb af éen Skilling pr. Nummer eller den Pris, hvortil Nummeret nu er ansat.

Forholder er altsaa for Diebliffet et saadant, at enhver, der ønsker at faae Rigsdagstidenden, modtager denne som en Gave, alene mod et Bederlag, hovedsageligen for Befostringen af Papiret og den forøgede Trykning.

G. Winther: Ja, jeg er rigtignok gaaet ud fra den Anskuelse, at det dog egentlig ikke var Rigsdagen, der betalte det, men Communerne's Beboere over hele Landet.

Sørensen: Man maa her see paa Resultatet; naar Resultatet af alle disse Besparelser og alle disse Brøker bliver det, at Tidenden, forudsat at den bliver ligesaa stor som forrige Aar, omtrent koster 9 Rbd., saa er den Befostring saa stor for Almuesmanden, at han ikke kan indlade sig paa at subscribere paa den. Men naar vi lægge Mærke til, at hele Befostringen ved at lade trykke 1000 Exemplarer mere til Papir og Trykkerne — lad dem saa selv betale Postforsendelsen —, hvorved Forslaget vilde opnaae sin Bestemmelse, falder sammen i den øvrige Befostring, saa forekommer det mig, at det Gode, at der var et Exemplar i hver Commune, langt vilde overveie den almindelige Befostring, som gaaer af Statskassen, ikke fordi hver Læser i Communerne vilde kunne gjenneengaae hele Rigsdagstidenden, men fordi det er vigtigt, at hver Commune har Rigsdagstidenden som en Grundtext, saa at de vide, at de har et Sted, hvor de kunne gaae hen og faae Dplysning om hver enkelt Sag og gjenneamlæse det, som er dem vigtigt. Det bliver derved et Archiv, som ikke er dem fra-liggende, men som de have i deres egen Midte, og hvor de altsaa nemt kunne søge den Dplysning, som de ønske, og med Hensyn dertil vilde den Forøgelse i den hele øvrige Sum, der medgaaer, ikke være synderlig at regne imod den Nytte, det kunde have, og den Tilfredsstillelse, Tidendens Udbredelse vilde vække i Folket. Jeg skal saaledes stemme for dette Forslags Fremme.